

DAG 1

Noah Withofs & Gerard van Gemert
Vijf uur voor het vuur
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: trauma, tijdslus, misdaad
NUR 285
ISBN 978 90 448 4677 5
D/2023/4124/115
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

In de verte zag ik iemand rennen alsof zijn leven ervan afhing. Dat moest hem zijn! Dit was mijn kans om de overvaller te stoppen. Zonder te twifelen spurtte ik achter hem aan. Al maanden pleegde hij overvallen in de banken uit de buurt. Zijn naam was Koen. Koen Verbruggen om precies te zijn.

Tijdens het rennen hoorde ik het alarm afgaan in de bank waar Koen net uit kwam, maar ik bleef rennen. Hij zag me komen en sloeg op de vlucht. Aangezien ik jonger was, was mijn conditie merkbaar beter dan die van hem, waardoor ik al snel vlak achter hem liep. Ik zag dat hij even achteromkeek om te zien waar ik was. Hij schrok toen hij zag dat ik hem op de hielen zat en nam uit reactie zijn pistool. Uit angst vertraagde ik een beetje. Verbruggen bleef achter zich kijken terwijl hij door bleef rennen. Ik zag dat hij een doodlopende straat inliep.

Toen ik de hoek van de straat om was gelopen, zag ik hem net struikelen over een dikke steen. Dat krijg je als je niet voor je kijkt, dacht ik in mezelf. Door de val vloog zijn pistool uit zijn handen en kwam het een eindje verder neer. Hij kroop snel overeind en keek met angstige ogen naar mij toen ik mijn pistool trok. Zo dreef ik hem uiteindelijk in een hoekje. We stonden in een steegje waar alleen maar arme mensen woonden. Ik keek om me heen en zag allemaal oude huizen waar geen licht brandde. Waarschijnlijk omdat het nacht was.

Snel richtte ik mijn pistool op hem, zodat ik niet zou afdwalen van mijn plan. Langzaam naderde ik Verbruggen, die nog steeds doodsbang was. Ik beval hem zich om te draaien, zodat ik kon schieten zonder dat hij het zag aankomen. Jammer genoeg liep niet alles zoals ik het in mijn gedachten had, want op dat moment

hoorde ik sirenes aan alle kanten. Ik voelde angst. Wat nu? Uit reactie nam ik Koen vast en richtte ik mijn pistool op zijn hoofd.

Blauwe lichten flikkerden in mijn ogen. Vanuit elke hoek hoorde ik geroep dat ik mijn wapen neer moest leggen, zelfs van de persoon die ik onder schot hield. Lichten sprongen aan in de woningen en mensen kwamen aan het raam kijken wat er aan de hand was. Ik voelde me draaierig. Nee, ik mocht me niet laten afleiden, want deze persoon moest gestraft worden voor zijn slechte daden. De felle lampen vermoeiden mijn ogen. Ik twijfelde om de trekker over te halen, ook al had ik dat eerder gedaan, maar nooit in het bijzijn van zo veel agenten. Tientallen vragen zonder antwoord.

Opeens klonk er een scherpe vrouwenstem naast me, die riep: ‘Wij kunnen je helpen! Ik weet wat Verbruggen gedaan heeft, maar er zijn andere manieren om hem te straffen. Laten we hem zijn fouten doen inzien! Jij bent zoveel beter dan hij. Door te schieten verlaag je je.’

Deze woorden zetten me aan het denken en ergens had ze wel gelijk, maar de manier waarop zij hem zouden laten boeten voor zijn daden, was niet goed. Toch zei iets in mij dat ik niet mocht schieten. Jammer genoeg kon ik nu niet meer terug, want als ik mijn wapen zou wegleggen, zouden ze mij ook arresteren. Dus ik schoot. De kogel belandde in de schouder van Verbruggen, waardoor hij door zijn benen zakte en begon te schreeuwen van de pijn.

Opeens schrijnde er een felle pijn in mijn linkerbeen. Een van de agenten had op me geschoten. Ik voelde niets meer. Mijn hele lichaam verlamde en ik viel op de grond. Starend naar de donkere hemel met duizenden sterren lag ik daar, doodstil. Verschillende agenten sprongen op me en namen hun boeien. Ik keek naast me,

waar Verbruggen lag. Er stroomde bloed uit zijn schouder. Op dat moment zag ik niet meer helder, dus ik kon zijn gezicht niet goed zien.

Hierna herinner ik me alleen nog een paar flitsende beelden van de ambulance, het ziekenhuis en daarna een groot zwart vlak ...

Toen ik wakker werd, lag ik gewoon thuis in bed. Op dat moment kon ik me niets meer herinneren van de afgelopen dagen. Geen overvallen, geen politie ... Alsof er niets gebeurd was. Ik voelde me een beetje raar, dat wel. Dat was het moment dat ik mezelf vragen begon te stellen. Ik keek rond en probeerde te achterhalen wat er mis kon zijn.

Algauw merkte ik op dat dit niet het huis was waar ik in woonde, maar het huis van mijn ouders, waar ik was opgegroeid. Hoe was dit mogelijk? Dit huis was toch verkocht? Wat deed ik hier dan?

Ik keek om me heen en alles stond op exact dezelfde plaats als de laatste keer dat ik hier was, net nadat mijn ouders gestorven waren. In mijn kamer stond mijn bed tegen de rechtermuur, met daarnaast een houten nachtkastje. Het hout contrasteerde mooi met de muren, die zwart en donkerblauw geschilderd waren. Op het nachtkastje stond nog steeds mijn wekker, die ik van mama en papa gekregen had op mijn vijfde verjaardag, met daarnaast een paar boeken die ik altijd las voor het slapengaan. Het gaf me een goed gevoel om die spullen terug te zien, en heimwee naar het verleden. Uit nieuwsgierigheid besloot ik ook eens een kijkje te nemen in mijn kast, zodat ik kon zien welke kleren ik in die tijd ook alweer gedragen had. Ik zag vooral strakke broeken en een paar T-shirts.

Het was tijd om naar de rest van het huis te gaan kijken. Ik vond

het best akelig om dit moment nog eens mee te maken, dus ik voelde me niet op mijn gemak.

Zoals ik al vermoedde, stonden ook de andere dingen nog op hun plek. Vooral de spullen die er goedkoop uitzagen, vielen me direct op. Het enige verschil met het verleden was dat er nu geen bloed op de grond lag. De tragedie had vandaag exact vijf jaar geleden plaatsgevonden. Ik was toen net elf geworden. Alleen de keuken moest ik nog binnengaan om te controleren of ook daar alles nog op zijn plaats stond. Wat ik toen zag, kon ik niet geloven!

In de keuken stond papa, net zoals op de dag dat hij gestorven was. Vol ongeloof wreef ik in mijn ogen, maar toch stond hij nog steeds voor me. Ik was blij, maar tegelijk vol verdriet. Er was zo veel wat ik hem had willen zeggen, maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Ik keek naar het uur en de datum op een digitale plastic klok. Zoals ik al vermoedde, was het 22 maart 2016, precies vijf uur voor mijn ouders zouden sterven. Hoe kon dit? Dat bleef maar door mijn hoofd gaan. Ik wilde hem waarschuwen, maar hij vroeg me buiten te gaan spelen en om hem niet tegen te spreken ging ik naar buiten.

Ik moest iets doen om mijn moeder en vader te redden, maar wat? Heel even dacht ik aan Lena, een meisje dat ik leuk vond, maar ik verdrong het om geen tijd te verliezen. Ik keek op mijn horloge. Ik had nog exact vier uur en drieënveertig minuten om een plan te bedenken. Het zou hard zoeken worden.

Omdat mijn ouders heel weinig geld hadden en er thuis geen computer was, moest ik naar de bibliotheek. Dat jaar had ik namelijk ook nog geen telefoon, want ik was pas elf. Ik liep over straat met

mijn kap op aangezien het was gaan regenen. Omdat de bib vijf straten van ons huis verwijderd was, zei mijn moeder vroeger altijd, als ik ernaartoe wilde gaan: ‘Tel altijd tot vijf en je zult nooit verdwalen.’ Ik heb dat altijd onthouden. Bij alles wat ik deed en alles wat ik dacht, twijfelde ik. Dus ik telde tot vijf, elke keer opnieuw. Vijf is een magisch getal voor mij, dat me tot rust laat komen.

Tijdens het wandelen was ik, ondanks de hele situatie, het slechte weer en de grijze straten, verbazingwekkend vrolijk. Ik hoorde de vogels fluiten alsof ze speciaal voor mij zongen. Hun lied werd begeleid door de blaadjes van de bomen, die ruisten door de wind. Het leek wel een orkest! Het was zalig om te horen en gaf me moed. Misschien zou ik toch op tijd een oplossing vinden.

Uiteindelijk kwam ik in de bibliotheek. Voorzichtig opende ik de deur met het bordje waar in grote letters *STILTE* op stond, en sloop ik naar binnen. In de bib was het erg koud. Dat is ook wel logisch als je bedenkt dat het een oude kerk is, die alleen verwarmd wordt door kaarsen en fakkels. Zo stil mogelijk liep ik naar de computer en begon ik van alles op te zoeken. Eerst had ik totaal geen idee wat ik moest zoeken, maar al gauw kreeg ik een paar ideetjes. Zo zocht ik naar wapens om iemand uit te schakelen, naar plaatsen waar ik naartoe zou kunnen om snel een wapen te kopen en tot slot naar hoe ik een wapen zou moeten gebruiken.

Ik was zo gefocust dat ik de tijd helemaal uit het oog verloor. De uren vlogen voorbij. Ik had nog steeds niets bruikbaar gevonden. Ondertussen was ik op een site beland waar brandstof verkocht werd. Ik overwoog of ik de moord zou kunnen voorkomen door brand te stichten, maar dat zou betekenen dat ik mijn eigen huis zou laten afbranden. Ik staarde naar het scherm en voelde me ver-

drietig, totdat ik ineens een advertentie zag passeren van een garage in de buurt van de bibliotheek. Misschien kon ik daar een hamer vinden. Die had ik nodig bij een plan dat ik in de tussentijd bedacht had. Mijn horloge gaf 17:36 aan, dus nog maar één uur en negentien minuten te gaan. Een snelle tussenstop kon nog net.

Ik spurtte naar die garage en liep naar binnen. Daar begroette een vriendelijke man me. Maar het was een allesbehalve gezellige plek. Het rook er vies en ik voelde me onveilig, want het leek alsof het dak elk moment kon instorten. Door de flikkerende lampen en de lelijke muurtekeningen kreeg ik zelfs de neiging om over te geven.

Ik dwaalde af. Dringend moest ik een hamer vinden. Het duurde maar enkele minuten voor ik er een met een fel rood handvat zag liggen, op een werktafel vol rommel. Ik voelde in mijn zakken, maar kon geen geld vinden. Hoe kreeg ik die monteur weg? Ik kwam op het idee om te vragen of hij reserveonderdelen had voor de auto van mijn ouders. Hij ging ze halen in een andere ruimte. Ik wachtte tot hij uit het zicht verdwenen was, greep de hamer en zette het op een lopen.

Het duurde nog een tijdje voordat ik weer thuis was. Het was precies halfzeven toen ik er aankwam. Ik legde de hamer klaar op het kastje in de gang, waar ik straks zou staan wanneer mijn ouders levenloos op de grond zouden vallen. Maar dat mocht absoluut niet gebeuren! De tijd tikte genadeloos voorbij en er bleven nog maar vijf minuten over.

Mama en papa zaten in de sofa, exact zoals vijf jaar geleden. Ik dacht dat het slim was om ergens anders te gaan staan dan toen. Natuurlijk had ik de hamer meegenomen en binnen handbereik gelegd. Ik was enorm zenuwachtig omdat ik wist dat hij elk moment binnen kon komen.

En dat gebeurde ook. De klok sprong op 18:55 en een man stormde het huis binnen met een revolver die zeker twee keer zo groot was als mijn hand. Het enige wat je van hem kon zien, waren zijn ogen. Voor de rest was hij volledig in het zwart gekleed. Ik schatte de overvaller een meter vijftientig groot en hij zag er gespierd uit. Ik was bang en slikte. Hij schreeuwde om geld, maar wij hadden er bijna geen. Toen papa hem dat vertelde, richtte de overvaller zijn revolver op hem. Ik kon de angst in zijn ogen zien. Deze keer niet, dacht ik terwijl ik naar de man toe rende met de hamer in mijn hand. De overvaller zag me niet komen en leek kansloos. Ik slingerde de hamer zo hard ik kon naar hem toe. Hij keek verward en op dat moment klonk er een schot. Ik dacht dat papa geraakt was, maar mama viel op de grond, met een bloedvlek bij haar hart.

Ik verstijfde. De hamer raakte zoals gepland de slaap van de overvaller en het bloed spatte ervan af. De kleur van zijn bloed was dezelfde als de kleur van het handvat van de hamer. Hij viel op de grond, maar door de klap bij het neerkomen klonk er een tweede schot. Ook mijn vader viel neer, met een bloedvlek op zijn voorhoofd. De plassen bloed op de vloer werden steeds groter.

Wat had ik gedaan? Door mij waren er nu drie doden. En dat terwijl ik alles geprobeerd had om dit drama te voorkomen! Ik zakte met tranende ogen op mijn knieën, starend naar mijn mama en papa. 'Sorry,' snotterde ik. 'Ik heb jullie weer niet kunnen redden. Ik heb jullie teleurgesteld.' Ik voelde me duizelig. Alles werd zwart ...